

РЕШЕНИЕ

№ 5755

гр. София, 04.09.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав,** в публично заседание на 23.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арnaudова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **6828** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), вр. с чл. 144 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба вх. № 17302 от 19.07.2012 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ) подадена от [фирма] срещу решение № ПИ-114 от 11.06.2012 г. издадено от директора на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) – [населено място], с което жалбата на дружеството срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 58-00-1565 от 04.05.2012 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., дирекция „Събиране“, отдел „Управление на дълговете“ е оставена без уважение, като неоснователна.

Жалбоподателят сочи, че решението е неправилно, незаконосъобразно и немотивирано. Излага, че в решението си директора на ТД на НАП неправилно е възприел, че прехвърляне на акции не съществува. При продажбата на налични поименни акции са необходими две задължителни предпоставки. Първата е сключването на договор за покупко-продажба на акции, в който се съдържа задължение за прехвърляне. Самото прехвърляне на акции и неговият транслативен ефект се постига чрез джиросване на акции, което води до промяна на собствеността. В случая и двете предпоставки са изпълнени и обективирани в договор за продажба на акции от 11.04.2011 г. и джиро от същата дата, издадено върху алонж към временно удостоверение № 1. Вписването в книгата на акционерите по смисъла на чл. 185, ал. 2 от Търговския закон (ТЗ) не е елемент от фактическия състав на джирото и ще има само декларативно действие по отношение на дружеството. Транслативния ефект по

отношение на приобретателя на поименната акция настъпва с джиросването ѝ от прехвърлителя. Предвид изложеното постановление е издадено в нарушение на чл. 198, ал. 3 от ДОПК във вр. с чл. 231 от ДОПК, тъй като заповест и възбрана не могат да се налагат върху имущество, което не е собственост на длъжника. Предвид гореизложеното, моли съда да отмени обжалваното от него решение.

Ответникът - Директорът на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – [населено място], не е изразил становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 58-00-1565 от 04.05.2012 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., дирекция „Събиране“, отдел „Управление на дълговете“ издадено на основание чл. 200 и чл. 203 от ДОПК във връзка с чл. 195, ал. 1 - ал. 3 от ДОПК е наложен заповест върху притежавания от [фирма] дял в [фирма] с ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], а именно 6 234 358 поименни акции с номинал 1, 00 лв. до размера на необезпечения дълг от 658 724, 89 лв. Видно от постановлението публичният изпълнител е приел, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане в размер на 658 724, 89 лв., в това число главница 339 41, 96 лв. и лихва 319 292, 93 лв. за: - ДДС по девет броя посочени в постановлението справки-декларации; - корпоративен данък по декларация по чл. 51 от ЗКПО (отм.); - данък върху доходите, вноски за ДОО, здравно осигуряване, УПФ, ФГВРС по ревизионен акт № 21302744 от 31.01.2007 г. за необезпечената част над 106 589, 66 лв. във връзка с наложен заповест на движими вещи с постановление за налагане на обезпечителни мерки № 58-00-1565 от 29.11.2011 г.; - данък върху доходите, вноски за ДОО, здравно осигуряване, УПФ, ФГВРС по декларации обр. 6 за периода от 01.01.2007 г. до 30.04.2012 г. Постановлението е връчено на дружеството на 16.05.2012 г. Издадено е заповестно съобщение изх. № 58-00-1565 от 04.05.2012 г. на основание чл. 203, ал. 8 от ДОПК от публичен изпълнител до [фирма], връчено на 16.05.2012 г.

Постановлението е обжалвано от [фирма] по административен ред с жалба подадена на 23.05.2012 и регистрирана с вх. № 58-00-1565 от 28.05.2012.2012 г. по описа на ТД на НАП – С.. В жалбата е посочено, че правото на собственост върху заповестите с постановлението акции от капитала на [фирма] е прехвърлено преди налагане на заповест в изпълнение на Договор за продажба на акции, за което е приложен алонж с отбелязано прехвърляне № 2 от 11.04.2011 г.

В приложения към жалбата алонж към временно удостоверение № 1 за 6 234 358 поименни акции с номинал 1, 00 лв. всяка от № 0 000 001 до № 6 234 358 собственост на [фирма] – едноличен собственик на капитала на [фирма] е отразено прехвърляне № 2 от 11.04.2011 г. Посочено е, че джирото се полага в изпълнение на договор за прехвърляне на акции сключен между продавача [фирма] и купувача „Г. консулт“ ЛТД, с предмет прехвърляне на правото на собственост от продавача на купувача върху 6 234 358 обикновени поименни акции с номинал 1, 00 лв. всяка от тях, представляващи 100 % от капитала на [фирма].

С решение № ПИ-114 от 11.06.2012 г. издадено от директора на ТД на НАП – С. жалбата на дружеството е оставена без уважение, като неоснователна. За да постанови решението си горестоящият административен орган е посочил, че съгласно разпоредбата на чл. 185, ал. 2 от ТЗ прехвърлянето на поименни акции се извършва с джиро, което трябва да бъде написано върху ценната книга или върху прикрепен към

нея лист (чл. 468 от ТЗ), а не с писмен договор и то трябва да бъде вписано в книгата на поименните акционери, за да има действие спрямо дружеството. Твърденията на жалбоподателя, че същият не е собственик на прехвърлените с джиро акции, не се доказват по безспорен начин от представените с жалбата доказателства. Сочи, че към жалбата на дружеството е приложен алонж към временно удостоверение № 1 от 11.04.2011 г. за прехвърляне на акции с джирант [фирма]. В чл. 14 от Устава на [фирма] (представен по делото) е предвидено, е прехвърлянето на поименните акции се извършва с джиро и трябва да бъде вписано в книгата на поименните акционери.

В хода на настоящето производство е от жалбоподателя е представена акционерна книга на [фирма], в която на 07.04.2004 г. под № 1 [фирма] е записано като акционер, с № на временно удостоверение 1 на 6 234 358 броя акции с цена на акция 1 лев – внесен капитал към 2003 г. Под номер 12 в книгата на акционерите е вписано, че на 11.04.2011 г. записаните с временно удостоверение № 1 - 6 234 358 броя акции с цена на акция 1 лев от № 0 000 001 до № 6 234 358 са прехвърлени на „Г. консулт“ ЛТД.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Предвид определение № 5904 от 15.12.2012 г., с което е възстановен срока на дружеството за обжалване на решението и предвид изложеното в определение № 1680 от 05.02.2013 г. постановено по адм. дело № 789 по описа за 2013 г. на Върховния административен съд, О. отделение, настоящият състав приема, че жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

Съгласно чл. 195, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК обезпечение се налага по отношение на установени и изискуеми публични вземания, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни тяхното събиране. Целта на обезпечителното производство е да гарантира предстоящото изпълнение на задълженията, като се отдели и предназначи определен актив от имуществото на длъжника по отношение на който последният губи право да се разпорежда и който би могъл да послужи за принудително удовлетворяване на вземанията на държавата в случай на необходимост. Съгласно разпоредбата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК съдът следва да отмени наложената обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа или ако изпълнително основание не съществува.

Въз основа на граматическото и систематичното тълкуване на чл. 197, ал. 3 от ДОПК се обосновава изводът, че предмет на съдебен контрол на настоящото производство са както потвърждаващото решение на директора на ТД на НАП - С., така и самото постановление за налагане на обезпечителни мерки. Следователно, съдът извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

В настоящия случай от приложените писмени доказателства се установява, че обжалваното решение № ПИ-114 от 11.06.2012 г. г издадено от директора на ТД на НАП – С., е издадено от компетентен орган, в кръга на предоставените му от закона правомощия, в предписаната от закона форма и в чл. 197, ал. 1 от ДОПК 14-дневен

срок. Спазени са и процесуалните разпоредби по издаването му.

Обжалваното постановление за налагане на обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган - от публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 3 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 167, ал. 1 от ДОПК. Същото е издадено и в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и съдържа посочените в ал. 1 задължителни реквизити.

По материалната законосъобразност на обжалваното решение и потвърденото с него П. съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от ДОПК на обезпечение подлежат установените и изискуеми публични вземания, като обезпечението се извършва чрез налагане на някоя от посочените в чл. 198, ал. 1 от същия кодекс обезпечителни мерки. Основание за извършване на обезпечението е когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение (чл. 195, ал. 2 от ДОПК). Изискване към налаганото обезпечение е да съответства на публичното вземане (чл. 195, ал. 7 от ДОПК). В случая налагането на обезпечителни мерки е във връзка с гарантиране събирането на изискуеми публични вземания в размер на 658 724, 89 лв., в това число главница 339 41, 96 лв. и лихва 319 292, 93 лв. Не се спори, че задълженията на дружеството са установени с годни изпълнителни основания съгласно чл. 209, ал. 2, т. 1 и т. 2 от ДОПК.

Една от предвидените в чл. 198, ал. 1, т. 2 от ДОПК видове обезпечителни мерки е запорът. Специалните предпоставки към налагането на запор върху ценни книжа и дялове, включително върху налични ценни книжа са дадени в чл. 203 от ДОПК. В разпоредбата на чл. 203, ал. 1 от ДОПК е регламентирано, че налагането на запор върху налични ценни книжа става чрез опис и изземване от публичния изпълнител, който ги предава за съхранение в банка. За изземването и предаването на наличните ценни книжа в банка се съставя протокол.

В случая, видно от представените от жалбоподателя и неоспорени от ответника доказателства, поименните акции, представляващи притежавания от [фирма] дял в [фирма], върху които е наложен запор, не са били отпечатани, а вместо тях е било издадено временно удостоверение за собственост на [фирма] (непредставено по делото). Временните удостоверения притежават характеристиките на категорията ценни книжа, върху които може да се наложи запор по реда на чл. 203, ал. 1 от ДОПК. Временното удостоверение представлява поименна заповедна ценна книга, която акционерът получава срещу направени от него имуществени вноски за сметка на записаните акции в капитала на акционерното дружество. Временното удостоверение материализира правото на акционера да получи от АД записаните акции, временно изпълнява функциите на акциите и ги замества до тяхното издаване. Както гласи чл. 179 от ТЗ, временните удостоверения се вписват в книгата на акционерите, като се отбелязват видът, броят, номерата, номиналната и емисионната стойност на записаните акции. Временното удостоверение може да се прехвърля с джиро съгласно чл. 187 във връзка с чл. 185, ал. 2 от ТЗ. Д. представлява едностранна сделка, по силата на която носителят на субективните права (джиранта) се замества от джиратаря в инкорпорираните в ценната книга (временното удостоверение) членствени права. Собствеността върху ценната книга се прехвърля чрез джиро по деривативен начин. За да има действие спрямо дружеството, джирото трябва да бъде вписано в книгата на поименните акционери. Д. слева да е написано върху върху ценната книга или върху

прикрепен към нея лист (алонж) и трябва да се подпише от джиранта. В случая от жалбоподателя е представен алонж към временно удостоверение № 1, за прехвърляне от 11.04.2011 г. на притежаваните от [фирма] 6 234 358 поименни акции представляващи 100 % от капитала на [фирма] на „Г. консулт” ЛТД. Доколкото обаче самото временно удостоверение № 1, удостоверяващо правото на собственост на [фирма] върху акциите не е представено по делото не може да бъде установено дали джирото е прикрепено към ценната книга, съответно – дали е редовно от външна страна.

Действително нормата на чл. 213, ал. 1 от ДОПК регламентира, че принудителното изпълнение се насочва върху цялото имущество на длъжника с изключение на несеквестрируемата му част. По аргумент от посочената разпоредба и принципите на изпълнителния процес, то върху чуждо имущество, включително акции не може да се насочи изпълнение за задълженията на длъжника. В случая обаче с представените по делото доказателства не се доказва по безспорен начин прехвърлянето на правата върху акции от [фирма] чрез валидно от външна страна джиро, а именно такова написано върху прикрепен към временно удостоверение № 1 алонж. Наред с това от страна на жалбоподателя не е представено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. Предвид изложеното съдът намира, че не са налице предвидените в чл. 197, ал. 3 от ДОПК условия за отмяна на наложената обезпечителна мярка. Обжалваното решение е законосъобразно, поради което жалбата срещу него, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Независимо от горното следва да се отбележи, че наложения с постановлението запор все още не е произвел своето действие, тъй като изискванията на чл. 203, ал. 1 от ДОПК не са изпълнени. За да произведе действие запора следва от страна на публичния изпълнител да се извърши проверка дали представеното по делото заверено копие на алонж е прикрепено към временно удостоверение № 1 и ако временното удостоверение и към момента регламентира правото на собственост на [фирма] върху акциите, то следва да се опише, из земе и да се предаде за съхранение в банка, като за посочените действия следва да се състави протокол, какъвто не е представен по делото.

Следва да се отбележи също, че всяко трето лице, чието право е засегнато от изпълнението по ДОПК (в случая всяко трето лице легитимиращо се като собственик на акциите върху които е наложен запора) разполага с възможността да се защити с иск по чл. 269, ал. 1 от ДОПК, независимо от това, дали е проведена докрай процедурата по обжалване действията на публичния изпълнител по налагането на запор от страна на ТД на НАП.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК вр. с чл. 144 от ДОПК и с чл. 197, ал. 3 от ДОПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 42-ри състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата подадена от [фирма] срещу решение № ПИ-114 от 11.06.2012 г. издадено от директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., с което жалбата на дружеството срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 58-00-1565 от 04.05.2012 г. на публичен изпълнител при

ТД на НАП – С., дирекция „Събиране“, отдел „Управление на дълговете“ е оставена без уважение, като неоснователна.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: